

יאיר דברת
בחדר המואר בחסרונו
חמש סונטות אהב"ה (בעקבות לאה גולדברג)

א.

בלילה המואר באור חלש
עיניו כסו שלולית של אור ירח.
אל שפך אישוניו אני שולח
שתי נשיפות רכות, כותש ולש

את שארית כוחי, והוא בורח
והוא חומק מהר מכל חושי,
והוא נשמט ממני בחשאי
ומקרבת גופו נותר רק ריח.

בחדר המואר בחסרונו
כפוף וצמא-תקנה אני נוגע
בצל אדם ועצם מגרונו —

עוד רגע אשמט מזכרונו
ועד עולם הוא לא יתגעגע.

ב.

ואם שוב אהגה בחסרונו
ואם ארצה ללפת אותו בחשק,
האוננות תהיה לי כלי-הנשק
שבו אשמיד כליל את זכרונו.

אֲדַרְךָ לִי אֶת יָפְיוֹ כַּחֲזַן בְּקִשְׁתֹּ
וּבְעֶזְרַת יָדַיִם הַלּוּמוֹת
אֲטִיחַ אֶת קַצּוֹת בְּשָׂרֵי עַד מוֹת
הַתְּעוּגָה, עַד סוֹף כּוּוֹץ הַלֶּסֶת.

אֲשַׁכֵּב, אֲחַלֵּם לִי בְהַקִּיץ עַל מִי
שֶׁמְזוּרְעוּ נָשִׁים כּוֹרְעוֹת לְלֵדָת,
וְאֶת־מִסֵּר — אֶתוֹ אֲשַׁפֵּךְ דָּמִי!

הַקֶּצֶף מִתְפָּרֵץ בִּי יוֹם־יוֹמִי —
וְהַבְּדִידוֹת שׁוֹכָה וּמִתְמַרְדֶּת.

.ג.

אָמַרְתִּי לוֹ: "אֵינְנִי מְקַנָּא",
אֵךְ כְּשֶׁפָּרֵץ קוֹלוֹ מִהַמְקַלְחַת
חֲפָשִׁי כָּל כֶּךָ, נִפְשִׁי שְׁתַּקָּה, קוֹרַחַת.
מֵאֲזֵ אֲנִי חוֹשֵׁק וּמִתְעַנֶּה.

וְהוּא עָרֵם, גְּבַר־יוֹתוֹ טוֹפַחַת
וּכְמוֹ קָלְלָה רוֹבֶצֶת עַל רֵאשִׁי,
וְשׁוֹם כָּאֵב אֵינְנוּ מוֹחֲשִׁי
כַּגְּעֻגֻיעַ לְעֶרְוָה פּוֹרַחַת.

כִּמְהָ קֶשֶׁה לְשֹׂאת אֶת תְּמוֹנָתוֹ
נוֹשֵׂא אִשָּׁה, חוֹבֵק אוֹתָהּ בְּכוֹחַ
מִתַּחַת לְשִׁמְיכָה, וְהִיא אֲשֶׁתוֹ —

גוֹפוֹ כְּבָר לֹא שְׁלִי, וּבִלְכָתוֹ
צְוִיתִי עַל עֲצָמֵי — עָלַי לְשִׁכַּח.

ד.

בינות כבסים תלויים אתה חבוי,
אני יכול לחוש בה מבעד
ריחות זעה; גם אם הרחבת צעד
ממני לא תברח. אתה שבוי.

מתחת לשמיכה דמותך שמורה עד
שהידים נכנעות סופית.
כל יום נוסף חוצבת בי עוית —
אני עובד את זכרונה ברעד.

כמה יפים היינו בלילות,
האם אתה זוכר? האם ספרת
את כל הפעמים שבתפלות

לחשתי את שמך? מיני אלות
הפרו, עכשו גזרה, אתה הפרת.

ה.

"אז למה אני עוד עומד ומתפלמס
מול גווייתה שהיא העד הוודאי?"
(אוריפידס, היפוליטוס; מיוונית: אהרן שבתאי)

גופה רדוף הטֹהר בְּחֶדְרִי.
הָאֵם זוֹ אֲשַׁמְתִּי שְׁאֶפְרֹדִיטָה
פְּזָה אֶת אֲבָקֶיךָ וְרִדִיתְ
אֶת יְפִיךָ הַזֶּר וְהַגְּבָרִי?

הַאִין זוֹ אֲשַׁמְתֶּךָ? אַתָּה פְּרִיתְ
אֶת שְׁטֵף כְּסוּפֵי תְמוּרַת לֵילוֹת
שֶׁל שְׁקֵט שְׁסַרְבַּת לְכִלוֹת
וְאֵת מוֹתֵי מַכְתָּם בְּדָם בְּרִיתְ.

הַגּוֹף הַמְדַמֵּן שֶׁהוּא נִבְעֵל
בְּיַדֵי הָעֵלֶם שֶׁחֲזוּ מְתוּחַ,
שְׁמוּט מוֹלֶךְ. הַגּוֹף הַזֶּה הֲרַעַל —

גּוֹפֵי לְמוֹד רוּחוֹת וּמְבַהֵל.
גּוֹפֵי הַמְסַרְבֵּ לְהִיּוֹת בְּטוּחַ.